

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl soudkyní JUDr. Jaroslavou Tenglerovou ve věci

žalobkyně: **Naděžda K**, narozená
bytem ,
zastoupená advokátkou JUDr. Věrou Ptáčkovou
sídlem V Jámě 1, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Josef K**, narozený
bytem ,
zastoupený advokátkou JUDr. Růženou Jansovou
sídlem Hajnova 40, 272 01 Kladno

o vypořádání společného jmění manželů,

takto:

- I. Z věcí, které patřily do společného jmění manželů, se do výlučného vlastnictví Naděždy K, r. č. , přikazuje:
- osobní automobil Ford Fiesta, RZ , v hodnotě 63 500 Kč.
- II. Z věcí, které patřily do společného jmění manželů, se do výlučného vlastnictví Josefa K, r. č. , přikazují následující věci:
- pozemek parc. č. , o výměře 248 m², zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. , objekt bydlení, a pozemek parc. č. , o výměře 106 m², zahrada, vše zapsáno na listu vlastnictví č. pro obec a katastrální území Pchery, u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Kladno, v hodnotě 2 100 000 Kč,
- osobní automobil Daewoo Kalos 1.4, RZ , v hodnotě 52 700 Kč,
tedy věci v celkové hodnotě 2 152 700 Kč.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na vyrovnání podílů částku 579 350 Kč do 3 měsíců od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Vargová.

- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice - Okresnímu soudu v Kladně na nákladech řízení státu částku 5 691 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- V. Žalovaný je povinen zaplatit České republice - Okresnímu soudu v Kladně na nákladech řízení státu částku 691 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- VI. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se návrhem podaným u zdejšího soudu dne 4. 4. 2013 domáhala vypořádání společného jmění manželů s odůvodněním, že manželství účastníků zaniklo rozvodem, jehož právní moc nastala 12. 2. 2013. Účastníci se na vypořádání společného jmění manželů nedohodli. Žalobkyně učinila předmětem vypořádání rodinný dům v [REDAKCE], osobní automobily zn. Daewoo Kalos a Ford Fiesta, podílové listy žalovaného u Komerční banky, a.s., a dále řadu movitých věcí, především nábytek, elektroniku a další vybavení domácnosti účastníků. Dále žalobkyně žádala vypořádat půjčku od svého bratra Václava C. [REDAKCE] ve výši 500 000 Kč, přičemž tyto prostředky byly použity na rekonstrukci domu účastníků. Žalobkyně poukazovala i na to, že ze svých prostředků vyplatila Vladimíru Č. [REDAKCE], od něhož koupili dům v [REDAKCE], částku 400 000 Kč, a že od svého otce obdržela z dědictví po matce částku 650 000 Kč, tyto peníze též investovala do rekonstrukce domu.
- Žalovaný potvrdil, že k dohodě účastníků nedošlo, a kromě výše uvedených hodnot zahrnul do vypořádání též vybavení dílny – brusky, vrtačku, okružní a pásovou pilu, aku šroubováky. Současně žalovaný popřel, že by si účastníci někdy od bratra žalobkyně půjčili výše uvedenou částku, dále nesouhlasil s tím, že by panu Č. [REDAKCE] byl vyplácen nějaký doplatek, neboť dům byl pořízen výměnou za byt žalovaného v Kladně. Žalovaný též popíral, že by žalobkyně investovala do rekonstrukce domu své výlučné prostředky, tvrdil, že rekonstrukci financoval sám, měl finanční prostředky z prodeje nemovitostí v [REDAKCE]. Žalovaný též tvrdil, že žalobkyně bez vědomí žalovaného vybrala společné úspory, které byly uloženy na jejím bankovním účtu.
- Žalobkyně vzala v průběhu řízení návrh zpět co do vypořádání movitých věcí: ložnice (skandinávský nábytek), notebook, televize LC, osvětlení v rodinném domě (6 ks), dva koberce, sporák Phillips, rybářské potřeby, záclony, kuchyňský stůl, židle, jedno křeslo, fotoaparát Nikon, fotoaparát Olympus, mrazák Candy, ložnice Jawel, hudební věž, pračka Beco, lednice Sharp a jedno křeslo. Žalovaný s tímto zpětvzetím vyslovil souhlas. Současně žalovaný vzal zpět svůj návrh na vypořádání následujících věcí: vrtačka Bosch, okružní pila Black-Decker, 2 aku šroubováky, kmitací pila, excentrická bruska, pásová bruska a vibrační bruska a žalobkyně s tímto zpětvzetím vyslovila souhlas. Soud proto usnesením č. j. 18 C 27/2013-266 ze dne 10. 5. 2016 řízení o vypořádání výše uvedených věcí zastavil, právní moc usnesení nastala dne 31. 5. 2016. Předmětem vypořádání tedy zůstal dům č. p. [REDAKCE] v [REDAKCE], oba automobily, podílové listy a dvě komody v provedení „skandinávský nábytek“.
- Soud ve věci samé rozhodl rozsudkem č. j. 18 C 27/2013-346 ze dne 9. 3. 2017, jímž byl do výlučného vlastnictví žalobkyně přikázán osobní automobil zn. Ford Fiesta, RZ [REDAKCE] v hodnotě 63 500 Kč a do výlučného vlastnictví žalovaného pozemek parc. č. [REDAKCE], o výměře 248 m², zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. [REDAKCE], objekt bydlení, a pozemek parc. č. [REDAKCE], o výměře 106 m², zahrada, vše zapsáno na listu vlastnictví č. [REDAKCE] pro obec a katastrální území [REDAKCE], u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Kladno, v hodnotě 2 000 000 Kč, a osobní automobil Daewoo Kalos 1.4, RZ [REDAKCE], v hodnotě 52 700 Kč, tedy věci v celkové hodnotě 2 052 700 Kč. Žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni na vyrovnání podílů částku 794 600 Kč do 3 měsíců od právní moci rozsudku. Návrh na vypořádání podílových listů u Komerční banky, a.s., soud zamítl (výrok IV.). Ohledně vypořádání 2 kusů komod (v provedení „skandinávský nábytek“) soud řízení zastavil z důvodu zpětvzetí žaloby ohledně této položky (výrok V.). Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Vargová.

oba účastníci řízení, a to pouze proti výrokům I. a II., jimiž bylo mezi nimi vypořádáno společné jmění manželů, výroku III. o vyrovnání podílů, a proti nákladovým výrokům. Výroky IV. a V. citovaného rozsudku nebyly odvoláním napadeny a samostatně nabyly právní moci.

5. Usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 20 Co 285/2017-381 ze dne 29. 12. 2017 byl citovaný rozsudek v napadených výrocích I., II., III., VI., VII. a VIII. zrušen a věc byla v tomto rozsahu vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud mimo jiné v odůvodnění zrušovacího rozhodnutí konstatoval, že soud I. stupně nesprávně posoudil směnu družstevního podílu k bytu za dům se zahradou tak, že provedl disparitní vypořádání společného jmění manželů a vzhledem k tomu, že vnos družstevního podílu k bytu soud neposoudil jako investici žalovaného do společného jmění manželů, nezabýval se ani výši této investice. Odvolací soud uložil soudu I. stupně, aby znovu posoudil provedené důkazy ve vztahu k tvrzeným investicím obou účastníků, provedl další účastníky navržené důkazy a posoudil výši investice žalovaného do nákupu nemovitých věcí.
6. Předmětem vypořádání společného jmění účastníků tedy zůstal dům se zahradou v [REDAKCE], kdy účastníci v dosavadním průběhu řízení nezpochybnili, že nemovitosti získali do společného jmění manželů a v rámci odvolacího řízení se shodli na tom, že obvyklá cena nemovité věci ke dni zániku manželství činila 2 100 000 Kč. Oba účastníci souhlasili s tím, aby nemovitost byla přikázána do vlastnictví žalovaného. Žalovaný až v samotném závěrečném návrhu uvedl, že z provedeného dokazování vyplývá, že nemovitosti v [REDAKCE] získal ze svých výlučných prostředků a do jejich oprav investoval též své výlučné prostředky, proto dům s pozemkem nemůže být součástí společného jmění manželů. Žalobkyně s tímto názorem žalovaného nesouhlasila, poukazovala zejména na to, že z projevu vůle účastníků ve smlouvě ze dne 21. 10. 1998 jednoznačně vyplývá úmysl obou manželů nabýt nemovitosti do společného jmění. V opačném případě by žalovaný smlouvu uzavřel pouze svým jménem a žalobkyně by mu potvrdila, že se jedná o jeho prostředky a jeho vlastnictví. Žalobkyně poukázala i na to, že se na úhradě kupní ceny též podílela. Soud vycházel z dosud provedeného dokazování, kdy ze shodných tvrzení účastníků, obsahu smlouvy kupní ze dne 21. 10. 1998 i z výpisu z katastru nemovitostí má za prokázané, že účastníci nemovitosti nabyli do společného jmění manželů. Žalovaný k tvrzení o tom, že nemovitosti nejsou součástí SJM, žádné nové důkazy nenabídl.
7. Dále předmětem vypořádání zůstaly oba automobily, kdy účastníci nezpochybnili, že automobily jsou součástí společného jmění, nebylo mezi nimi sporu o ceně automobilů i o způsobu jejich vypořádání tak, jak bylo zjištěno v předchozím průběhu řízení.
8. Sporná i nadále zůstala otázka tvrzených vnosů každého z účastníků do společného jmění manželů, společného závazku účastníků a výběr společných úspor účastníků žalobkyní. K tomu bylo zaměřeno další dokazování. Oba účastníci byli v rámci odvolacího řízení poučeni, že každý z nich musí prokázat, že ke dni uzavření manželství měli konkrétní finanční hotovost, případně jak získali vlastní finanční prostředky, a co konkrétně z těchto výlučných prostředků bylo zakoupeno. K jednotlivým finančním částkám pak bylo zjištěno následující:
9. Vnos žalobkyně ve výši 400 000 Kč: Žalobkyně tvrdila, že v souvislosti s koupí domu v [REDAKCE] vyplatila Vladimíru Č. [REDAKCE] ze svých prostředků částku 400 000 Kč. V předchozím průběhu řízení byl proveden důkaz Dohodou o převodu členských práv a povinností k družstevnímu bytu, jejíž pravost žalovaný zpochybnil, a zaplacení částky 400 000 Kč touto dohodou přímo prokázáno nebylo. Dále byl slyšen svědek Vladimír Č. [REDAKCE], který potvrdil, že účastníci provedli výměnu jeho domku za družstevní byt, přičemž svědek požadoval doplatek ve výši 400 000 Kč. Doplatek byl svědkovi zaplacen, na bližší okolnosti si však svědek již nepamatoval. Žalobkyně tvrdila, že částku 400 000 Kč vyplatila ze svých výlučných prostředků na účet či vkladní knížku prodávajícího, z toho částka 100 000 Kč měla být vyzvednuta z vkladní knížky a částka 300 000 Kč z termínovaného vkladu u Komerční banky. K tomuto tvrzení žalobkyně předložila kopii vkladní knížky vedené Českou spořitelnou č. [REDAKCE] na jméno I. [REDAKCE] Ivana, z níž ke

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Vargová.

dni 29. 9. 1998 byla vybrána částka 98 900 Kč. Z tohoto důkazu nebylo možno učinit zjištění, že to byla právě žalobkyně, která finanční prostředky vybrala, když vkladní knížka ani nebyla vedena na její jméno. Pokud jde o částku 300 000 Kč, žalobkyně konkrétní účet u Komerční banky neoznačila, ani nedoložila, že by s prostředky v uvedené výši disponovala. Soud tedy původně dospěl k závěru, že žalobkyni se uvedená tvrzení nepodařilo prokázat. V rámci odvolacího řízení žalobkyně doplnila, že Ivana L. [REDACTED], na jejíž jméno byla shora uvedená vkladní knížka vedena, je její dcera z prvního manželství, tato tvrzení prokázala rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku č. j. 3 C 21/86 ze dne 20. 2. 1986 o rozvodu manželství a rodným listem Ivany L. [REDACTED]. V další fázi řízení soud ze zprávy České spořitelny, a. s., ze dne 2. 3. 2018 zjistil, že Vladimír Č. [REDACTED] měl u České spořitelny, a. s., v roce 1998 veden běžný účet č. [REDACTED]. Z výpisů z uvedeného účtu za období od 1. 9. 1998 do 30. 11. 1998 však nebylo zjištěno, že by na účet byla vložena či převedena částka 400 000 Kč, pohyby na účtu byly minimální, v rozsahu do 20 000 Kč měsíčně. Dokazování bylo dále doplněno výsledkem svědkyně Ivy T. [REDACTED], která žalobkyni od roku 1991 vedla účetnictví. Z výpovědi svědkyně soud zjistil, že žalobkyně v roce 1995 nebo 1996 prodala byt v ulici Karla Tomana v Rozdělově, bylo to dříve, než začala bydlet s žalovaným. Na účet žalobkyně tehdy přišla vyšší částka, svědkyně nevěděla, jak ji zaúčtovat, proto požadovala od žalobkyně vysvětlení, o jaké peníze se jedná. Žalobkyně napsala prohlášení, že jde o peníze za prodej bytu a že se nejedná o příjmy z podnikání. Později, asi za půl roku nebo za rok, žalobkyně peníze vybrala, když kupovali dům. Svědkyně se domnívala, že šlo o částku 300 000 Kč, peníze byly uloženy na účtu u Komerční banky, která tehdy měla pobočku na náměstí Svobody v Kladně. Z výpovědi svědkyně bylo dále zjištěno, že nezná cenu, za kterou účastníci kupovali dům, ale žalobkyně jí říkala, že to bylo za byt a za doplatek. Výši doplatku svědkyně neznala, žalobkyně jí ale řekla, že peníze za prodej bytu, tedy zmíněných 300 000 Kč na to nestačily a že k tomu ještě něco dodávala. Svědkyně dále uvedla, že věděla, že družstevní byt, který se směňoval za dům, byl žalovaného. Svědkyně k účastníkům do [REDACTED] jezdila asi 2x až 3x ročně, viděla, že se domek opravoval, práce organizovala žalobkyně, často tam i sama pracovala. Po zhodnocení všech provedených důkazů soud dospěl k závěru, že žalobkyni se podařilo prokázat, že v souvislosti s nabytím nemovitostí v [REDACTED] do společného jmění účastníků vynaložila ze svých výlučných prostředků částku 400 000 Kč. Žalovaný tuto skutečnost sice od počátku popíral, nicméně výsledkem svědka Č. [REDACTED] bylo prokázáno, že svůj domek v [REDACTED] směnil za družstevní byt a doplatek 400 000 Kč. Nepodařilo se sice prokázat vklad finanční částky 400 000 Kč na účet svědka, což by důkazní situaci nepochybně zpřehlednilo, svědek si s ohledem na časový odstup konkrétní okolnosti nepamatoval, ale jednoznačně potvrdil, že doplatek obdržel. Bylo tedy třeba zabývat se původem peněz, které byly Vladimíru Č. [REDACTED] vyplaceny. Soud uzavřel, že se jednalo o výlučné prostředky žalobkyně, protože pokud jde o částku 98 900 Kč, bylo prokázáno, že byla vybrána z vkladní knížky dcery žalobkyně Ivany L. [REDACTED] v časové souvislosti s koupí nemovitostí v [REDACTED]. Další částku 300 000 Kč žalobkyně získala dříve prodejem bytu, který měla před uzavřením manželství s žalovaným, existence této částky i způsob jejího použití byl prokázán především výpovědí svědkyně T. [REDACTED]. Soud neměl důvod pochybovat o pravdivosti této výpovědi, svědkyně logicky odůvodnila, proč se zabývala původem vyšší finanční částky, která přišla na účet žalobkyně. Účetní podklady již nebylo možné s ohledem na časový odstup opatřit.

10. Závazek ve výši 500 000 Kč vůči bratrovi žalobkyně Václavu C. [REDACTED] na základě smlouvy o půjčce: V předchozím průběhu řízení soud s ohledem na provedené dokazování dospěl k závěru, že existenci společného závazku účastníků vůči bratrovi žalobkyně se žalobkyni nepodařilo prokázat. Tento závěr v dalším průběhu řízení nedoznal změny, žalobkyně žádné nové důkazy v odvolacím řízení či v dalším řízení před soudem I. stupně nenabídla, soud proto odkazuje na odůvodnění prvního rozsudku v části týkající se této položky.
11. Vnos žalobkyně ve výši 650 000 Kč z dědictví po matce: I ohledně této části tvrzených vnosů soud vyšel z předchozího dokazování, kdy dospěl k závěru, že žalobkyni se nepodařilo prokázat,

že by od svého otce obdržela finanční částku 650 000 Kč. V dalším průběhu řízení žalobkyně žádné nové důkazy či skutečnosti neuvedla. I zde soud tedy odkazuje na odůvodnění prvního rozsudku v části týkající se této položky.

12. Vnos žalovaného ve formě hodnoty družstevního podílu k bytu: Z dříve provedených listinných důkazů i shodných tvrzení účastníků bylo prokázáno, že žalovaný před uzavřením manželství s žalobkyní byl členem SBD Ocelář a nabyl práva a povinnosti související s užíváním družstevního bytu č. 4 o velikosti 1+3 v domě č. p. [REDACTED] v ulici [REDACTED] v Kladně. Práva a povinnosti související s užíváním tohoto bytu byla dne 21. 10. 1998 převedena na Vladimíra Č. [REDACTED]. Dokazování bylo doplněno výsledkem svědka Ing. Petra H. [REDACTED], z jehož výpovědi bylo zjištěno, že žalovaný předmětný byt stavěl svépomocí se svým otcem, po rozvodu prvního manželství mu byt zůstal. Žalovaný pak sdělil svědkovi, že má novou přítelkyni, pak došlo k výměně bytu za dům. Pokud jde o hodnotu této investice, soud doplnil dokazování znaleckým posudkem znalce Ing. Karla H. [REDACTED] ze dne 25. 11. 2018, z jehož závěrů bylo zjištěno, že obvyklá cena členských práv a povinností spojených s nájmem družstevního bytu č. 4/2 o velikosti 3+1/L v domě č. p. [REDACTED] v ulici [REDACTED] v Kladně, ke dni 22. 10. 1998 činila 720 000 Kč. Žalobkyně i žalovaný se závěry znaleckého posudku souhlasili, soud proto výši investice žalovaného do koupě společných nemovitostí stanovil částkou 720 000 Kč.
13. Vnos žalovaného ve výši 480 000 Kč z prodeje nemovitostí v L. [REDACTED]: Z důkazů provedených v předchozím průběhu řízení vzal soud za prokázané, že žalovaný koncem roku 1991 obdržel z prodeje nemovitostí v L. [REDACTED] částku přesahující 200 000 Kč, rozhodně však neobdržel celou kupní cenu 480 000 Kč (jak původně tvrdil), když bylo prokázáno, že část získaných peněz byla bratrem žalovaného Jaroslavem K. [REDACTED] použita k umoření půjčky na koupi těchto nemovitostí. Žalovaný byl v průběhu odvolacího řízení (i s ohledem na časový odstup mezi nabytím částky cca 200 000 Kč v roce 1991 a pořízením nemovitostí v [REDACTED] poučen o tom, že je třeba tvrdit a prokazovat existenci výlučných finančních prostředků v době uzavření manželství. Žalovaný však žádná další tvrzení a důkazy neoznačil. Výpovědi svědka Ing. H. [REDACTED] byly potvrzeny již známé skutečnosti o tom, že žalovaný nabyl z prodeje nemovitostí v [REDACTED] finanční částku, podle svědka ve výši 150 000 Kč až 300 000 Kč, svědek však neměl žádné konkrétnější poznatky o tom, kdy a jak bylo právě s těmito penězi naloženo. Soud tedy uzavřel, že žalovaný v roce 1991 získal finanční částku kolem 200 000 Kč, ale vzhledem k tomu, že nebyla prokázána existence této částky i v době uzavření manželství účastníků, soud k této tvrzené investici nepřihlížel.
14. Výběr společných úspor účastníků žalobkyní z účtu č. [REDACTED] vedeného u Komerční banky, a. s.: Ze zprávy Komerční banky, a. s., ze dne 29. 5. 2014 bylo zjištěno, že zůstatek na uvedeném účtu ke dni 12. 2. 2013 činil 887,92 Kč. Žalovaný v průběhu odvolacího řízení doplnil tvrzení a navrhl, aby byly vyžádány výpisy z bankovního účtu žalobkyně za období let 2012 až 2013. Výpisy z účtu bylo prokázáno, že dne 12. 9. 2012 byla z účtu žalobkyně převedena částka 234 500 Kč na účet s názvem Jiřina H. [REDACTED] a částka 114 000 Kč na účet s názvem Simona O. [REDACTED]. Z dříve provedených důkazů (výslechu svědkyně Simony O. [REDACTED] a kupní smlouvy na nemovitost v [REDACTED]) pak vyplývá, že Simona O. [REDACTED] je dcerou žalobkyně a převody finančních částek souvisí s pořízením nemovitostí do vlastnictví Simony O. [REDACTED], byť žalobkyně i Simona O. [REDACTED] v postavení svědkyně popíraly, že by se žalobkyně na koupi nemovitostí v [REDACTED] finančně podílela. Další částka ve výši 262 000 Kč byla z účtu žalobkyně vybrána v hotovosti dne 28. 1. 2013. Žalobkyně tyto finanční transakce nikterak nevysvětlila, nevyjádřila se k nim. Soud tedy vzal za prokázané, že žalobkyně ze společných prostředků uložených na jejím účtu vyčerpala v době cca 5 měsíců před rozvodem manželství bez souhlasu žalovaného celkovou částku 610 500 Kč. V této souvislosti bylo dokazování k návrhu žalobkyně doplněno i výpisy z běžného účtu žalovaného č. [REDACTED] vedeného u Komerční banky, a. s. Z výpisů z účtu bylo zjištěno, že na účtu byly prováděny běžné transakce (na účet byla vyplácena mzda žalovaného, byly prováděny běžné výběry či platby platební kartou). Žalobkyně ohledně hospodaření

s prostředky na účtu žalovaného neučinila žádná konkrétní tvrzení, ani neoznačila konkrétní platby, které by se vymykaly z rámce běžného hospodaření.

15. Pokud jde o investice do rekonstrukce domu v [REDAKCE], účastníci se shodli na tom, že v průběhu manželství byly provedeny rozsáhlé investice do nemovitosti, každý z účastníků však tvrdil, že investice byly financovány pouze z jeho výlučných prostředků. Vzhledem k tomu, že žalobkyni ani žalovanému se nepodařilo prokázat, že by v době uzavření manželství či později disponovali finančními prostředky ve výlučném vlastnictví některého z účastníků (kromě toho, co bylo investováno při pořízení nemovitostí, jak shora uvedeno), musel soud vycházet z toho, že veškeré investice byly provedeny ze společných prostředků a jejich jednotlivou hodnotou se proto soud již nezabýval. Vynaložené investice se pak promítly v ceně nemovitosti ke dni zániku manželství.
16. Při právním posouzení věci soud za použití ustanovení § 3028 odst. 1 a 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, vycházel z právní úpravy platné do 31. 12. 2013, jelikož k zániku manželství, a tudíž i k zániku společného jmění manželů došlo dne 4. 9. 2013. Podle § 143 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), společné jmění manželů tvoří a) majetek nabytý některým z manželů nebo jimi oběma společně za trvání manželství, s výjimkou majetku získaného dědictvím nebo darem, majetku nabytého jedním z manželů za majetek náležející do výlučného vlastnictví tohoto manžela, jakož i věcí, které podle své povahy slouží osobní potřebě jen jednoho z manželů, a věcí vydaných v rámci předpisů o restituci majetku jednoho z manželů, který měl vydanou věc ve vlastnictví před uzavřením manželství a nebo jemuž byla věc vydána jako právnímu nástupci původního vlastníka, b) závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství, s výjimkou závazků týkajících se majetku, který náleží výhradně jednomu z nich, a závazků, jejichž rozsah přesahuje míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, které převzal jeden z nich bez souhlasu druhého.
17. Podle § 149 odst. 1 až 3 občanského zákoníku, společné jmění manželů zaniká zánikem manželství. Zanikne-li společné jmění manželů, provede se vypořádání, při němž se vychází z toho, že podíly obou manželů na majetku patřícím do jejich společného jmění jsou stejné. Každý z manželů je oprávněn požadovat, aby mu bylo uhrazeno, co ze svého vynaložil na společný majetek, a je povinen nahradit, co ze společného majetku bylo vynaloženo na jeho ostatní majetek. Stejně tak se vychází z toho, že závazky obou manželů vzniklé za trvání manželství jsou povinni manželé splnit rovným dílem. Při vypořádání se přihlédne především k potřebám nezletilých dětí, k tomu, jak se každý z manželů staral o rodinu a k tomu, jak se zasloužil o nabytí a udržení společného jmění. Při určení míry přičinění je třeba vzít též zřetel k péči o děti a k obstarávání společné domácnosti.
18. Podle § 150 odst. 3. občanského zákoníku, neprovede-li se vypořádání dohodou, provede je na návrh některého z manželů soud.
19. Po zhodnocení provedených důkazů a nesporných tvrzení účastníků má soud za prokázané, že účastníci jsou bývalí manželé, kteří uzavřeli manželství dne 5. 10. 1996, a toto manželství zaniklo rozvodem s právní mocí dne 12. 2. 2013. Žaloba o vypořádání společného jmění manželů byla u soudu podána dne 4. 4. 2013, tedy včas v rámci zákonné tříleté lhůty. V průběhu manželství nabyli účastníci do společného jmění nemovitosti v [REDAKCE], výše specifikované osobní automobily a úspory na účtu žalobkyně. Ohledně dalších, původně do vypořádání zahrnutých položek bylo řízení pravomocně zastaveno, příp. byl návrh pravomocně zamítnut. Ke dni zániku manželství činila celková hodnota vypořádávaných věcí 2 826 700 Kč (součet obecných cen nemovitostí, obou automobilů a úspor ve výši 610 500 Kč). Existence společného závazku účastníků vůči třetí osobě nebyla prokázána. S ohledem na skutečnost, že žalovaný bydlí ve vypořádávaných nemovitostech a má zájem získat je do výlučného vlastnictví, s čímž žalobkyně souhlasila, a dále s ohledem na to, jak mají účastníci fakticky rozděleno užívání osobních

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Vargová.

automobilů, rozhodl soud o tom, že osobní automobil zn. Ford Fiesta se přikazuje do vlastnictví žalobkyně, a nemovitosti v [REDAKCE] a osobní automobil zn. Daewoo Kalos byly přikázány do vlastnictví žalovaného. Při rozhodování o finančním vypořádání účastníků soud přihlédl k tomu, že žalovaný investoval ze svého výlučného vlastnictví do pořízení nemovitostí v [REDAKCE] hodnotu členského podílu v bytovém družstvu ve výši 720 000 Kč, žalobkyně investovala ze svých výlučných prostředků částku 400 000 Kč, rozdíl tedy činí 320 000 Kč ve prospěch žalovaného. Polovina hodnoty vypořádávaných věcí činí 1 413 350 Kč. Při zohlednění částky 320 000 Kč ve prospěch žalovaného připadá na žalobkyni při zachování rovnosti podílů majetek v hodnotě 1 253 350 Kč, na žalovaného majetek v hodnotě 1 573 350 Kč. Žalobkyně nabyla osobní automobil v hodnotě 63 500 Kč a ponechala si úspory v celkové výši 610 500 Kč, celkem tedy 674 000 Kč. Žalovaný je proto povinen zaplatit žalobkyni na vyrovnaní podílů částku 579 350 Kč, která představuje rozdíl mezi částkou 1 253 350 Kč a částkou 674 000 Kč. S ohledem na výši této částky byla žalovanému podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) stanovena prodloužená lhůta k plnění v délce tří měsíců, navazující na právní moc rozsudku.

20. O náhradě nákladů řízení, které vynaložil stát, soud rozhodl § 148 odst. 1 o. s. ř. Ve věci byl podán znalecký posudek Ing. Josefem Kalousem, znalci bylo přiznáno znalečné v celkové výši 7 851 Kč. Podstatná část znalečného ve výši 6 000 Kč byla zaplacená ze záloh, které složili účastníci (každý z nich po 3 000 Kč), stát hradil částku 1 851 Kč. Dále byly podány znalecké posudky znalcem Jiřím Jírovým, znalci bylo přiznáno znalečné v celkové výši 4 518 Kč. Z této částky hradil stát 518 Kč, částka 4 000 Kč byla uhrazena opět ze záloh zaplacených účastníky (každý uhradil po 2 000 Kč). Dále byl vypracován znalecký posudek znalcem Ing. Karlem Hatašem, jemuž bylo přiznáno znalečné v celkové výši 9 013 Kč. Z této částky stát platil 4 013 Kč, částka 5 000 Kč byla uhrazena ze zálohy zaplacené žalovaným. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků nesplňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků a současně žádný z nich neměl ve věci převážný úspěch, je spravedlivé, aby účastníci nesli náklady státu rovným dílem. Celková výše nákladů na znalečné činí 21 382 Kč, na každého z účastníků tak připadá částka 10 691 Kč. Žalobkyně dosud na zálohách zaplatila celkem 5 000 Kč, zbývá jí proto doplatit částku 5 691 Kč. Žalovaný dosud na zálohách zaplatil celkem 10 000 Kč, a proto mu zbývá doplatit částku 691 Kč.
21. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky pak soud rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř., kdy řízení bylo vedeno v zájmu obou účastníků a žádný z nich neměl ve věci převážný úspěch. Žalobkyně v řízení neuspěla, pokud jde o vypořádání tvrzené půjčky ve výši 500 000 Kč a vnosů ve výši 650 000 Kč a byl prokázán žalobkyni popíraný odklon společných prostředků ve výši 610 500 Kč, žalovaný pak neměl úspěch, pokud jde o tvrzení, že nemovitosti nejsou součástí společného jmění manželů a ohledně tvrzeného vnosu jeho výlučných prostředků ve výši 480 000 Kč z prodeje nemovitostí v [REDAKCE]. Soud proto stejně jako v případě rozhodnutí o náhradě nákladů státu považuje za spravedlivé, aby si každý z účastníků nesl náklady spojené s tímto řízením ze svého.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně.

Kladno 16. dubna 2019

JUDr. Jaroslava Tenglerová v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Vargová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13.01.2020 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze č. j. 20 Co 285/2017-657 ze dne 5. 12. 2019, a je vykonatelné ve výroku I., a II. dne 13. 1. 2020, a ve výroky III. až VI. dne 17. 1. 2020 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze č. j. 20 Co 285/2017-657 ze dne 5. 12. 2019. Připojení doložky provedla Michaela Vargová dne 21.01.2020.